

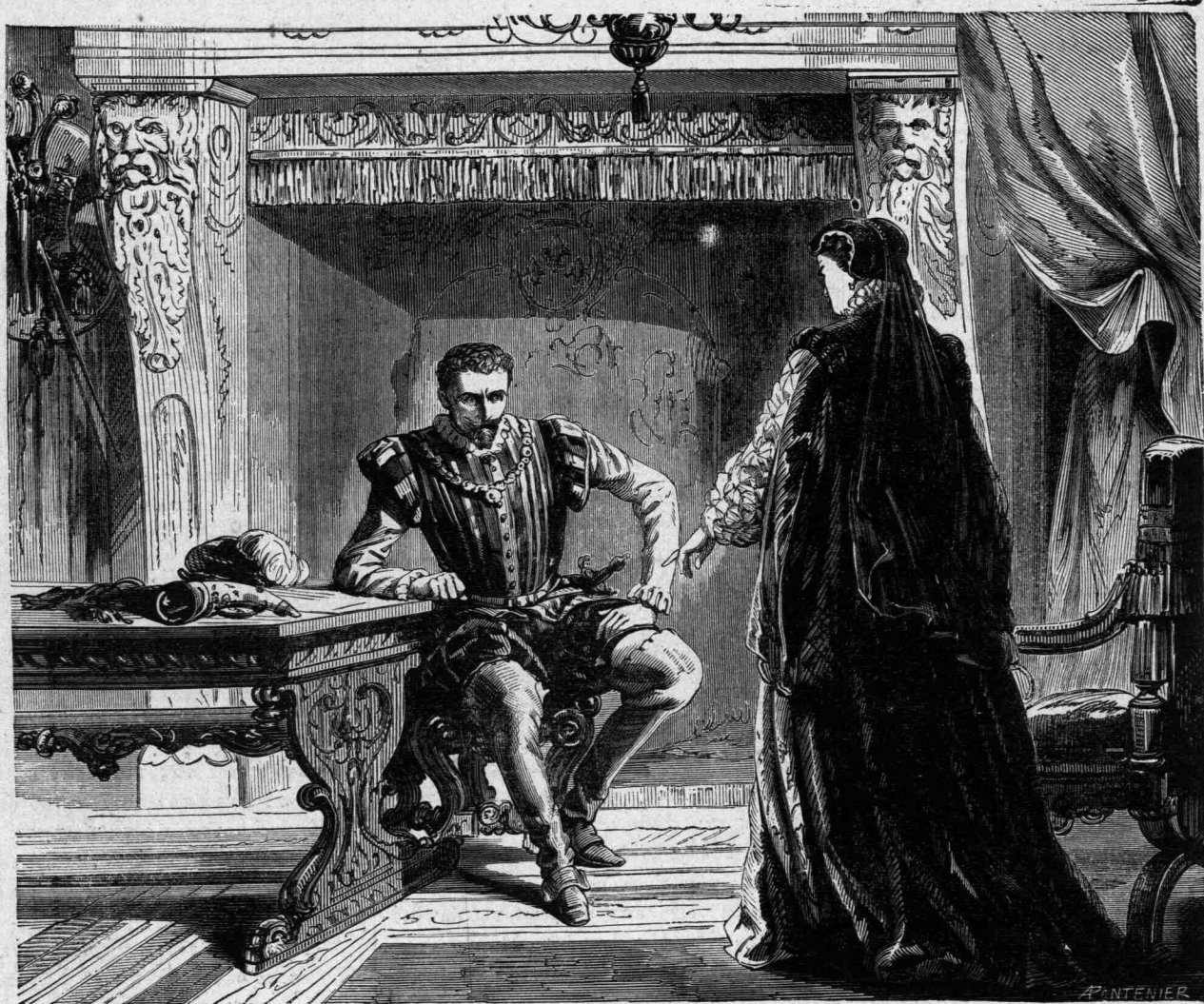
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

*Εν Αθήναις: δρ. 5, ταῖς ἀπαρχαῖς ἡ τῶ ἐξωπερικῆ 10
ΦΡΑΝΚΑ προηγουμένα λεπτά 20.Αἰσυνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοστήμου καὶ χαρτονομισμάτων
παντός ἔθνους.ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαργώ, (μετὰ εἰκόνας) μυθι-
στορία Α. Δουμά, μετάφ. Α. Σκαλίδου (Συν.).— Ἡ Λουομένη Χανού-
μισσα. μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ (Συν.).— Ἡ ἄγνωστος ἀλληγορία
Γεωργίας Σίνδης.— Ἡ τελευταία Σελίς, ὑπὸ Δάμ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

ὁς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, πρὸς τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»

*Ενεργεῖτε ὡς βασιλεὺς ἀσθενής... Εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. [Σελ. 196]

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετάφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον].

— Καὶ τί σὰς εἶπε ;
— Ὅτι εἶχε νὰ μοὶ δώσῃ διαταγὰς
τινας περὶ τὴν δεκάτην.
— Οὐδὲν ἄλλο.
— Οὐδέν.
— Παράδοξον !
— Ἀλλὰ, τί εὐρίσκετε τὸ παράδοξον ;
— Ὅτι δὲν ἠκούσατε τίποτε.
— Ἀλλὰ τί συνέβη ;
— Τί συνέβη ; ὅλην τὴν ἡμέραν ταύτην,
δυστυχῶς, εἰσθεκαρμασμένοι ἐπὶ τῆς ἀθύσου.

— Ἐγώ ;
— Ναί.
— Καὶ διατί ;
— Ἀκούσατε. Ὁ Δεμού, καταληφθεὶς
τὴν νύκτα ταύτην εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ
βασιλέως τῆς Ναβάρρας, τὸν ὅποιον ἤ-
θελον νὰ συλλάβωσιν, ἐφόνευσε τρεῖς καὶ
ἐδραπέτευσε, χωρὶς νὰ γνωρίσωσιν αὐ-
τόν. Μόνον τὸν ἐρυθρόν του μανδύαν διέ-
κρινον.
— Καί ;
— Καὶ ὁ ἐρυθρὸς μανδύας, ὁ ὅποιος ἡ-
πάτησεν ἐμέ. ἠπάτησε καὶ τοὺς ἄλλους.
Σὰς ὑποψίασθησαν, καὶ μάλιστα σὰς κα-
τηγόρησαν διὰ τοὺς τρεῖς ἐκείνους φόνους.

Τὴν πρωίαν ταύτην ἤθελον νὰ σὰς συλλάβω-
σωσι, νὰ σὰς δικάσωσι, καὶ ἔξυρῶ ἐγώ ;
ἴσως νὰ σὰς καταδικάσωσι, διότι δὲν θὰ
ἐλέγετε βεβαίως ποῦ εἰσθε τὴν νύκτα ὅπως
σωθῆτε, δὲν ἔχει οὕτω ;

— Νὰ εἰπῶ ποῦ ἤμην ! ἀνέκραξεν ὁ Δε-
λαμόλ. Νὰ σὰς ἐκθέσω ! Ἐχετε δίκαιον.
Θὰ ἀπέθνησκον ἄδων, ὅπως ἀπαλλάξω
ἀπὸ τοῦ νὰ χύσωσιν ἐν δάκρυ τὰ ὠραῖά
σας ὄμματα.

— Φεῦ ! πτωχέ μου εὐπκτριδα ! τὰ
ὠραῖά μου ὄμματα θὰ ἔχυνον πολλὰ δά-
κρυα.

— Ἀλλὰ πῶς ἐκόπασεν ἡ θύελλα
αὕτη ;

— Μαντεύσατε.

— Και τί ξεύρω ἐγώ ;

— "Εν καὶ μόνον μέσον ὑπῆρχεν ὅπως ἀποδειχθῇ ὅτι δὲν εἰσθε εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας.

— Ποῖον ;

— Νὰ λεχθῇ ποῦ εἰσθε.

— Καί ;

— Καὶ τὸ εἶπον !

— Εἰς ποῖον ;

— Εἰς τὴν μητέρα μου.

— Εἰς τὴν βασιλομήτορα ;

— Ἡ βασιλομήτωρ ἤξεύρει ὅτι εἰσθε ἐραστὴς μου

— ὦ, δέσποινα ! Μετὰ τοῦτο, δύνασθε τὰ πάντα ν' ἀπαιτήσετε παρὰ τοῦ ὑπηρετοῦ σας. Τῇ ἀληθείᾳ, Μαργαρίτα, αὐτὸ ὅπερ ἐπράξατε εἶναι μέγα, εἶναι ὥραϊον ! ὦ Μαργαρίτα ! ἡ ζωὴ μου ἀνήκει εἰς ὑμᾶς !

— Τὸ ἐλπίζω, διότι τὴν ἥρπασα ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἤθελον νὰ μοῦ τὴν ἀφαιρέσωσι. Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐσώθητε.

— Καὶ μὲ ἐσώσατε ὑμεῖς ! ἀνέκραξεν ὁ νέος, ὑμεῖς, ἡ λατρευτὴ μου βασιλίσσα !

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν σφοδρὸς κρότος ἔκαμιν αὐτοὺς ν' ἀνασκιρτήσωσι. Ὑαλὸς τις ἐθραύσθη, καὶ λίθος μεγέθους ὡς ἔπασεν ἐπὶ τοῦ διαπέδου.

— Ποῖος αὐθάδης ; ἀνέκραξεν ὁ Δελαμόλ καὶ ὤρμησε πρὸς τὸ παραθύρου.

— Μίαν στιγμὴν, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Εἰς τὸν λίθον αὐτὸν εἶναι τι δεμένον.

— Πράγματι, εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Φαίνεται χαρτίον.

Ἡ Μαργαρίτα ὤρμησε καὶ λαβοῦσα τὸν λίθον ἀπέσπασε τὸ χαρτίον, ὅπερ δίκην ταινίας ἐζώνουν αὐτόν. Τὸ χαρτίον τοῦτο ἦτο δεδεμένον διὰ σειρητιῦ, ὅπερ διήρχετο διὰ τῆς θραυσθείσης ὕαλου.

Ἡ Μαργαρίτα ἠνέφξε τὸ χαρτίον καὶ ἀνέγνω.

— Δυστυχῇ ! ἀνέκραξε, καὶ ἔτεινεν αὐτὸ εἰς τὸν Δελαμόλ, ὅστις κάτωχρος καὶ ἀκίνητος ὡς τὸ ἄγαλμα τοῦ Τρόμου, ἀνέγνω :

« Περιμένονσι τὸν κύριον Δελαμόλ κρατοῦντες μακρὰ ξίφη, ἐν τῷ διαδρόμῳ, ὅστις φέρει εἰς τοῦ Ἀλανσῶν. Ἰσως προτιμήσῃ νὰ ἐξέλθῃ διὰ τοῦ παραθύρου τούτου καὶ νὰ μεταβῇ πρὸς ἐντὰς μωσιν τοῦ Δεμου εἰς Μάντην... »

— "Ε ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ, καὶ τὰ ξίφη ἐκεῖνα εἶναι μακρότερα τοῦ ἰδικοῦ μου ;

— "Οχι, ἀλλ' ἰσως εἶναι δέκα καθ' ἑνός.

— Καὶ ποῖος εἶναι ὁ φίλος, ὅστις στέλλει τὸ χαρτίον τοῦτο ;

Ἡ Μαργαρίτα ἔλαβε τὸ χαρτίον ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ νέου καὶ ἀφ' οὗ καλῶς τὸ περετήρησε :

— Τὸ γράψιμον τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας ! ἀνέκραξεν. Ἀφ' οὗ αὐτὸς μὲς προειδοποιῇ, σημαίνει ὅτι ὁ κίνδυνος εἶναι πραγματικός. Φύγετε, Δελαμόλ, φύγετε ! Ἐγὼ σὺς παρκαλῶ.

— Καὶ σεῖς θέλετε νὰ φύγω ;

— Ἀλλὰ διὰ τοῦ παραθύρου. Δὲν λέγει διὰ τοῦ παραθύρου ;

— Διατάξατε, βασιλίσσά μου, καὶ πηδῶ ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἐκεῖνου, καὶ ἂν ἀκομῇ πρόκηται νὰ γείνω χίλια κομμάτια.

— Περιμένετε. Νομίζω ὅτι ἀπὸ τοῦ σειρητιῦ ἐκεῖνου κρέμαται βάρος τι.

— Ἄς ἴδωμεν, εἶπεν ὁ Δελαμόλ.

Καὶ οἱ δύο σύραντες τὸ σειρητιῖον, εἶδον μετ' ἀφ' αὐτοῦ χαρῆς φανεῖσαν τὴν ἄκρην μεταξίνης κλίμακος.

— Ἄ ! ἐσώθητε ! ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα.

— Εἶναι θαῦμα τοῦ Θεοῦ !

— "Οχι, εἶναι εὐεργεσία τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας.

— Καὶ ἂν ἦναι πηγὴς ; Ἄν ἡ κλίμαξ αὕτη κοπῇ ὑπὸ τοὺς πόδας μου ; Δὲν ὠμολογήσετε, δέσποινα, σήμερον τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην σας ;

Ἡ Μαργαρίτα ἐγένετο κάτωχρος.

— Ἐχετε δίκαιον, εἶπεν. Εἶναι δυνατόν.

Καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν.

— Ποῦ πηγαίνετε ;

— Νὰ βεβαιωθῶ μόνη, ἂν πράγματι σὺς περιμένουν εἰς τὸν διαδρόμον.

— Οὐδέποτε ! Ὅπως ἡ ὀργὴ των πέσῃ ἐφ' ὑμῶν !

— Καὶ τί θέλετε νὰ κάμουν εἰς μίαν θυγατέρα τῆς Γαλλίας ; Γυνὴ καὶ βασιλόποις, εἶμαι κατὰ διπλοῦν λόγον ἀπαρabiάστος.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἐξῆλθε. Ἦτο ἡσυχος κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλ' αἱ συνεσφιγμέναι χεῖρές της ἐδείκνυν μεγάλην νευρικὴν ἔντασιν.

Εἶχε φθάσει εἰς τὴν διασταύρωσιν τοῦ διαδρόμου, ὅτε ἀνὴρ τις προχωρήσας δύο βήματα ἀπεκάλυψε κλεπτοφάναρον καὶ ἀνέκραξεν :

— Ἰδοὺ αὐτός !

Ἡ Μαργαρίτα εὐρέθη ἀντιμέτωπος τοῦ ἀδελφοῦ της Κάρουλου. Ὅπισθεν αὐτοῦ ἴστατο ὄρθιος καὶ κρατῶν μεταξίνον σχοινίον ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσῶν. Εἰς τὸ βάθος καὶ ἐν τῷ σκότει, δύο σκιαὶ ἴσταντο, ἡ μία παρὰ τὴν ἄλλην, ἐκ τῶν ὁποίων οὐδὲν ἄλλο ἐφαίνετο ἢ ἡ ἀντανάκλασις τοῦ φωτός ἐπὶ τῶν γυμνῶν ξιφῶν των.

Οὐδεμίαν τῶν λεπτομερειῶν τούτων διέφυγε τὴν ὀξυδερκεῖαν τῆς Μαργαρίτας, ἥτις καταβαλοῦσα ὑπερτάτην προσπάθειαν ἀπήντησε μειδιώσα πρὸς τὸν Κάρουλον :

— Ἰδοὺ αὕτη ! ἤθελετε νὰ εἰπῇτε, βασιλεῦ.

Ὁ Κάρουλος ὠπισθοδρόμησεν ἐν βῆμα. Οἱ ἄλλοι ἔμειναν ἀκίνητοι.

— Σὺ, Μαργώ ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Καὶ ποῦ πηγαίνεις εἰς τοιαύτην ὥραν ;

— Εἰς τοιαύτην ὥραν ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Καὶ εἶναι τόσῳ πολὺ ἄργα ;

— Σὲ ἐρωτῶ ποῦ πηγαίνεις ;

— Νὰ ζητήσω τοὺς λόγους τοῦ Κικέρωνος, τοὺς ὁποίους νομίζω ὅτι ἔφισα εἰς τῆς μητρός μας.

— Καὶ οὕτω, χωρὶς φῶς ;

— Ἐνόμιζα ὅτι ὁ διαδρόμος εἶναι φωτισμένος.

— Καὶ ἔρχεσαι ἀπὸ τὰ δώματά σου ;

— Ναί.

— Καὶ τί κάμνεις τὴν ἐσπέρᾳ ταύτην ;

— Προετοιμάζω τὴν ἀπάντησίν μου εἰς τὴν προσφώνησιν τῶν Πολωνῶν. Δὲν εἶναι αὐρίον τὸ συμβούλιον, καὶ δὲν ἀπεφασίσθη νὰ ὑποβάλῃ ἕκαστος τὴν ἀντιφώνησίν του εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ;

— Καὶ ἔχεις τινα ὁ ὁποῖος νὰ σε βοηθῇ εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην ;

Ἡ Μαργαρίτα συνήθροισεν ἀπάσας αὐτῆς τὰς δυνάμεις.

— Ναί, ἀδελφέ μου, εἶπεν. Ἐχω τὸν κύριον Δελαμόλ, ὁ ὁποῖος εἶναι λόγιος.

— Καὶ τόσῳ λόγιος, εἶπεν ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσῶν, ὥστε τὸν παρεκάλεσα ἀφ' οὗ τελειώσῃ τὴν παρ' ὑμῖν ἐργασίαν του, ἀδελφὴ μου, νὰ ἔλθῃ εἰς τὰ δώματά μου, ὅπως συμβουλευθῇ καὶ ἐμὲ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶμαι τόσῳ δυνατὸς ὡς ὑμεῖς.

— Καὶ τὸν περιμένετε ; εἶπεν ἡ Μαργαρίτα διὰ τόνου λίαν φυσικοῦ.

— Ναί, εἶπεν ὁ Ἀλανσῶν, ἀνυπομόνως.

— Τότε πηγαίνω νὰ σὺς τὸν στείλω, ἀδελφέ μου, διότι ἡμεῖς ἐτελειώσαμεν.

— Καὶ τὸ βιβλίον σας ; εἶπεν ὁ Κάρουλος.

— Στέλλω δι' αὐτὸ τὴν Γιλόννην.

— Πήγαίνε, εἶπεν ὁ Κάρουλος, καὶ ἡμεῖς ἐξακολουθοῦμεν τὴν περιπολίαν μας.

— Τὴν περιπολίαν σας ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Καὶ τί ζητεῖτε ;

— Τὸν μικρὸν ἐρυθράνθρωπον, εἶπεν ὁ Κάρουλος. Δὲν εἰξεύρεις ὅτι ἐδῶ, εἰς τὸ παλαιὸν τοῦτο Λουδῶρον, ἔρχεται μικρὸς τις ἐρυθράνθρωπος ; Ὁ ἀδελφός μας Ἀλανσῶν ἰσχυρίζεται ὅτι τὸν εἶδε, καὶ τὸν ζητοῦμεν.

— Καλὴν ἐπιτυχίαν ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

Καὶ ἔλαβε τὴν εἰς τὰ δώματά της ἄγουσαν. Ῥίψατο ὅμως ταχὺ βλέμμα ὀπίσω αὐτῆς εἶδε τὰς τέσσαρας σκιάς συσκεπτομένας παρὰ τὸν τοῖχον τοῦ διαδρόμου.

Ἐπανελθοῦσα εἰς τὰ δώματά της, εὗρε τὸν Δελαμόλ περιμένοντα ἥρεμον καὶ ἀποφασισμένον, κρατοῦντα δὲ τὸ ξίφος γυμνόν.

— Φύγετε, εἶπεν αὐτῷ, φύγετε χωρὶς νὰ χάσετε δευτερόλεπτον. Σὺς περιμένουν ἐν τῷ διαδρόμῳ, ὅπως σὺς δολοφονήσωσι.

— Τὸ διατάσσετε ; εἶπεν ὁ Δελαμόλ.

— Τὸ θέλω. Πρέπει νὰ χωρισθῶμεν διὰ νὰ ἐπανίδωμεν ἀλλήλους.

Κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς Μαργαρίτας, ὁ Δελαμόλ εἶχε δέσει καλῶς τὴν κλίμακα εἰς τὰ σιδηρά τοῦ παραθύρου, τὸ ὅποιον καὶ διεσκέλισεν. Πρὶν ἢ ὅμως θέσῃ τὸν πόδα εἰς τὴν πρώτην βαθμίδα, ἠσπάσθη τὴν χεῖρα τῆς βασιλίσσης καὶ εἶπεν :

— Ἄν ἡ κλίμαξ αὕτη ἦναι πηγὴ καὶ ἀποθάνω χάριν ὑμῶν, Μαργαρίτα, ἐνθυμήθητε τὴν ὑπόσχεσίν σας.

— "Οχι ὑπόσχεσιν, Δελαμόλ, ἀλλ' ὄρκον. Μὴ φοβῇσθε ὅμως τίποτε. Χαίρετε.

Καὶ ὁ Δελαμόλ ἐνθαρρυνθεὶς ὠλισθήσῃ μαλλὸν ἢ κατῆλθε διὰ τῆς κλίμακος.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔκρουσαν τὴν θύραν.

Ἡ Μαργαρίτα ἠκολούθησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν Δελαμόλ ἐν τῇ κινδυνώδει αὐτοῦ καθόδῳ καὶ δὲν ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι οἱ πόδες του ἤγγισαν τὸ ἔδαφος.

— Δέσποινα, ἔλεγεν ἡ Γιλόννη, δέσποινα!

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ἡ Μαργαρίτα.

— Ὁ βασιλεὺς κρούει τὴν θύραν.

— Ἄνοιξον.

Ἡ Γιλόννη ὑπήκουσε.

Οἱ τέσσαρες πρίγκιπες ἀνυπομονοῦντες, ἦσαν ὄρθιοι ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας.

Ὁ Κάρολος εἰσῆλθεν.

Ἡ Μαργαρίτα προέβη βήματά τινα εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς μειδιῶσα.

Ὁ βασιλεὺς ἔριψε περὶ αὐτὴν ἀστραπιαῖον βλέμμα.

— Τί ζητεῖτε, ἀδελφέ μου; ἠρώτησεν ἡ Μαργαρίτα.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ Κάρολος, ζητῶ... ζητῶ... ἔ, Σκτανῆ! Ζητῶ τὸν κύριον Δελαμόλ.

— Τὸν κύριον Δελαμόλ!

— Ναί· ποῦ εἶναι;

Ἡ Μαργαρίτα λαβοῦσα ἐκ τῆς χειρὸς τὸν ἀδελφὸν τῆς ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸ παρὰ θύρον.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, δύο ἄνδρες ἔριπποι ἀπὸ ρυτῆρος τρέχοντες εἰσῆρχοντο εἰς τὸ δάσος. Ὁ εἰς αὐτῶν λύσας τὴν λευκὴν ζώνην του ἔσειεν αὐτὴν ἐν εἰδει ἀποχιρισμοῦ. Οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες ἦσαν ὁ Δελαμόλ καὶ ὁ Ὀρθαν.

Ἡ Μαργαρίτα ἔδειξεν αὐτοὺς διὰ τοῦ δακτύλου εἰς τὸν Κάρολον.

— Ἐλεῖπεν ὁ βασιλεὺς, τί σημαίνει τοῦτο;

Τοῦτο σημαίνει, ἀπάντησεν ἡ Μαργαρίτα, ὅτι ὁ δοῦξ τοῦ Ἀλανσῶν δύναται νὰ φυλάξῃ τὸ σχοινίον του καὶ αἱ κύριοι Ἀνζιού καὶ Γκίζης νὰ θέσωσιν αὐτὸς τὰ ξίφη των εἰς τὰς θήκας, διότι ὁ κύριος Δελαμόλ δὲν θὰ διέλθῃ τὴν νύκτα ταύτην ἐκ τοῦ διαδρόμου.

Μ

ΟΙ ΑΤΡΙΔΑΙ

Ἀπὸ τῆς εἰς Παρισίους ἐπανόδου του, ὁ Ἑρρίκος τοῦ Ἀνζιού δὲν εἶχεν ἰδεῖ ἰδιαιτέρως τὴν μητέρα του, ἥς ὡς ἔλεγον, ἦτο ὁ προσφιλέστατος υἱός, ἴσως διότι, κατὰ τὰ σκανδαλώδη χρονικά τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀνεμίμνησκεν εἰς αὐτὴν εὐτυχὴ τινὰ ἐποχὴν μυστηριώδους ἔρωτος.

Ὅτε ὁ ποθεινὸς οὗτος υἱὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς μητρός του, ἡ Αἰκατερίνα, ἡ τόσῃ ψυχρὰ καὶ μεμετρημένη συνήθως, ἥτις ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως αὐτοῦ δὲν εἶχεν ἐναγκαλισθῇ ἐγκαρδίως ἢ τὸν Κολιγνῦ, μέλλοντα νὰ δολοφονηθῇ τὴν ἐπαύριον, ἠνέφξε τὰς ἀγκάλας εἰς τὸ τέκνον τοῦ ἔρωτός της, ἔσφιγγεν αὐτὸ μετὰ τοσαύτης στοργῆς, ὥστε θὰ ἐθύμαζε τις βλέπων ὅτι ὑπῆρχεν ἔτι ἐν τῇ ἀπεξηραμένη ἐκείνῃ καρδίᾳ.

— Ἄ! δέσποινα, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, παρηγορήσατε τὸν δυστυχέστερον ἄνθρωπον τοῦ κόσμου.

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Αἰκατερίνα. Φίλτατόν μου τέκνον, τί ἔπαθες;

— Δὲν τὸ ἀγνοεῖτε, μῆτέ μου. Ἀναπῶ

καὶ ἀνταγκωπῶμαι. Ἀλλ' ὁ ἔρως οὗτος μὲ κηστίζει δυστυχῇ.

— Πῶς συμβαίνει τοῦτο;

— Ἐ! μῆτέρ μου... αὐτοὶ οἱ πρεσβευταῖ... Αὐτὴ ἡ ἀναχώρησις...

— Ναί, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Οἱ πρεσβευταὶ ἤλθον... ἡ ἀναχώρησις δέον νὰ ἐπισπευσθῇ.

— Ὅχι τόσῳ πολὺ, μῆτέρ μου, ἀλλὰ θὰ ἐπισπεύσῃ αὐτὴν ὁ ἀδελφός μου, ὅστις μὲ μισεῖ, τὸν ἐπισκιάζω καὶ θέλει νὰ ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ ἐμέ.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐμειδίασε.

— Δίδων σοι ἕνα θρόνον. Πτωχὲ ἐστεμμένε!

— Ἀδιόφορον, μῆτέρ μου. Δὲν θέλω ν' ἀναχωρήσω. Θὰ ἀποθάνω εἰς τὰ βάραβα ἐκεῖνα μέρη! Ἐγώ, ὅστις εἶμαι συνειθισμένος εἰς τὰ λεπτὰ ἤθη τῆς Γαλλίας!

— Αὐτὸς ἄρα γε εἶναι ὁ ἀληθὴς λόγος; Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τις, ἥσσαν ῥομαντικός, λογικώτερος, πολιτικώτερος!

— Μῆτέρ μου, δὲν πταίω ἐγὼ ἂν ἡ ἰδέα αὕτη μὲ βασανίζει. Δὲν μοι εἶπετε ἡ ἰδίᾳ, ὅτι κατὰ τὸ ὠροσκοπίον του ὁ ἀδελφός μου Κάρολος εἶναι καταδεδικασμένος ν' ἀποθάνῃ νέος;

— Ναί, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Ἀλλὰ τὸ ὠροσκοπίον δύναται νὰ πλανῇ. Ἄλλως τε ἔλεγε περὶ τετάρτου αἰῶνος, ἀλλὰ δὲν ἔλεγεν ἂν τοῦτο ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ζωὴν του ἢ εἰς τὴν βασιλείαν του.

— Ἄ! μῆτέρ μου, ἐνεργήσατε νὰ μείνω. Ὁ ἀδελφός μου εἶναι σχεδὸν εικοσιτέσσαρων ἐτῶν, μετὰ ἕν ἔτος τὸ ζήτημα λύεται.

— Βεβαίως, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Τοῦτο θὰ ἦτο τὸ καλλίτερον, ἂν ἡ δύνατο νὰ γείνῃ.

— Κρίνατε, μῆτέρ μου, ὅποια ἀπελπισία δι' ἐμέ ἂν ἀντήλλασσον τὸ στέμμα τῆς Γαλλίας πρὸς τὸ τῆς Πολωνίας! Ἄ! ἐν Γαλλίᾳ θὰ ἤμην μέγας βασιλεὺς βοηθούμενος ὑπὸ τοιαύτης μητρός!

— Μὴν ἀπελπιῖσαι τέκνον μου. Δὲν ἐσκέφθης κανὲν μέσον πρὸς διόρθωσιν;

— Ἄ, μῆτέρ μου! δι' αὐτὸ ἤλθον πρὸ δύο ἡμερῶν εἰς Παρισίους. Ἐδραμον εἰς συνάντησιν τοῦ πρώτου τῶν πρεσβευτῶν, τοῦ Λάσκου, ἐγενόμην γνωστός αὐτῷ καὶ μετεχειρίσθη πᾶν μέσον, ὅπως καταστῶ μισητός. Ἐλπίζω δὲ ὅτι τὸ κατώρθωσα.

— Κακῶς ἔπραξας, τέκνον μου. Τὸ συμφέρον τῆς Γαλλίας πρὸ πάντων.

— Καὶ τὸ συμφέρον τῆς Γαλλίας ἀπικτεῖ, μῆτέρ μου, ἐν περιπτώσει δυστυχήματος, νὰ βασιλεύσῃ ὁ ἀδελφός μου Ἀλανσῶν, ἢ ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας;

— Ὡ! ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας, ποτέ!

— Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀδελφός μου Ἀλανσῶν δὲν εἶναι καλλίτερος, δὲν σὰς ἀγαπᾷ περισσότερο.

— Ἐπὶ τέλους, τί εἶπεν ὁ Λάσκος;

— Ὁ Λάσκος ἐδίστασεν ὅτε τὸν ἐβίασα νὰ ζητήσῃ ἀκρόασιν. Ὡ! ἂν ἔγραφεν εἰς Πολωνίαν νὰ ἀκυρωθῇ ἡ ἐκλογὴ αὕτη!

— Τρέλλα, υἱέ μου, τρέλλα! Ἡ ἀπόφασις τῆς Δικαίτης εἶναι ἱερά.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, μῆτέρ μου, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πεισθῶσιν αὐτοὶ οἱ Πολωνοί, ἂν

λωνοί, ἂντ' ἐμοῦ, νὰ λάβωσι τὸν ἀδελφόν μου Ἀλανσῶν;

— Ἄν ὅχι ἀδύνατον, εἶναι τοῦλάχιστον δύσκολον, ἀπήντησεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Ἀδιόφορον! προσπαθήσατε, ὁμιλήσατε εἰς τὸν βασιλέα.

— Ἀγνοεῖ τὴν εἰς τὸν Λάσκον ἐπίσκεψίν σου;

— Ἀπολύτως.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον. Θὰ προσπαθήσω, καὶ τοι οὐδεμίαν ἔχω ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἀγρίας ἐκείνης φύσεως.

— Ἄ! μῆτέρ μου, ὅποια εὐτυχία ἂν ἔμενον! Πόσον θὰ σὰς ἠγάπων!

— Ἀλλὰ καὶ ἂν μείνης θὰ σὲ στείλωσι πάλιν εἰς τὸν πόλεμον.

— Ἀδιόφορον. Ἀρκεῖ νὰ μὴ ἐγκαταλείψω τὴν Γαλλίαν.

— Θὰ φονευθῇς.

— Ὡ, μῆτέρ μου! δὲν φονεύουσιν αἱ πληγαί. Ἡ λύπη καὶ ἡ ἀνία φονεύουσι. Ἀλλ' ὁ Κάρολος δὲν θὰ μοι ἐπιτρέψῃ νὰ μείνω. Μὲ μισεῖ πολὺ.

— Σὲ ζηλοτυπεῖ, ὠρατέ μου νικητᾷ! Διὰ τί νὰ ἦσαι τόσῳ γενναῖος καὶ εὐτυχής. Διὰ τί μόλις εἰκοσαέτης ἐκέρδησας μάχας, ὡς ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ὁ Καῖσαρ... Ἐν τούτοις, μὴν εἴπῃς εἰς κανένα τίποτε, προσποιεῖ καὶ περιποιεῖ τὸν βασιλέα, ἄφες δὲ εἰς ἐμὲ τὴν φροντίδα... Ἀλλά, ἡ χθесινή ἐκστρατεία σὰς;

— Ἀπέτυχε, μῆτέρ μου. Ὁ ἔραστής τὸ ἔμαθε καὶ ἀπέδρα ἐκ τοῦ παρὰ θύρου.

— Ἐπὶ τέλους, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, θὰ μάθω ποῖος εἶναι ὁ κακὸς δαίμων, ὁ ματαιῶν ὅλα μου τὰ σχέδια... Ὑποθέτω, ἀλλὰ δυστυχία εἰς αὐτόν!

— Καὶ λοιπόν, μῆτέρ μου;*

— Ἄφες εἰς ἐμὲ τὴν φροντίδα.

Καὶ φιλήσασα φιλοστέργως τὸν Ἑρρίκον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸν ὥθησεν ἔξω τοῦ κοιτῶνος.

Τὸ συμβούλιον συνῆλθε.

Ὁ Κάρολος ἦτο εὐδιάθετος. Ἡ συμπεριφορὰ τῆς ἀδελφῆς του τὸν εὐχαρίστησεν, ἀντὶ νὰ τὸν δυσχερεστήσῃ. Ἄλλως τε οὐδὲν εἶχε καὶ κατὰ τοῦ Δελαμόλ. Περιέμενεν εἰς τὸν διαδρόμον, ὡς εἰς τὸ κυνήγιον. Οὐδὲν πλέον.

Ὁ Ἀλανσῶν ἀπεναντίας ἦτο σκυθρωπός. Ἡ κατὰ τοῦ Δελαμόλ ἀντιπάθειά του εἶχε μεταβληθῇ εἰς μῖσος.

Ἡ Μαργαρίτα ἦτο σύννους καὶ ἀγρυπνος.

Οἱ πολωνοὶ πρεσβευταὶ εἶχον ἀποστείλει τὰς προσφωνήσεις των, ἃς ἀνέγνω ἡ Μαργαρίτα. Ἐκαστος δέ, πλὴν τοῦ Καρόλου, ὑπέβαλε τὴν ἀπάντησίν του.

Ὁ βασιλεὺς ἄφισε τὴν Μαργαρίταν νὰ ἀπαντήσῃ ὡς ἠθελεν, ἀλλ' ἐδείχθη λίαν δύσκολος, ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῶν λέξεων ἐν τῇ ἀπαντήσῃ τοῦ Ἀλανσῶν. Ὡς πρὸς τὴν τοῦ Ἑρρίκου τοῦ Ἀνζιού ἔδειξε κακίστην θέλησιν. Ἐπέμεινε διορθῶν καὶ ἐλέγχων.

Ἡ συνεδρίασις αὕτη εἶχε συντείνει εἰς τὸ νὰ δηλητηριάσῃ ἔτι μᾶλλον τὰ πνεύματα.

Ὁ Ἑρρίκος τοῦ Ἀνζιού ἔγνω νὰ συν-

τάξη αὐθις ἐξ ἀρχῆς σχεδὸν τὴν ἀπάντησίν του, ἐξῆλθε πρὸς τοῦτο. Ἡ Μαργαρίτα ἐπανήλθεν εἰς τὰ δώματά της, ἐλπίζουσα ὅτι θὰ εὕρισκεν ἐκεῖ τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας, περὶ τοῦ ὁποῦ οὐδὲν εἶχε μάθει.

Ὁ Ἀλανσὼν, ὅστις εἶχεν ἀνγνώσει τὸν δισταγμὸν εἰς τὰ ὄμματά τοῦ Ἀνζιού καὶ εἶχεν ἰδεῖ τοῦτον ἀνταλλάσσοντα βλέμματα συνεννοήσεως μετὰ τῆς Αἰκατερίνας, ἀπεσύρθη ὅπως σκεφθῇ περὶ τῶν νέων τούτων ῥαδιουργιῶν. Ἐπὶ τέλους, ὁ Κάρολος ἠτοιμάζετο νὰ μεταβῇ εἰς τὸ σιδηρουργεῖόν του, ὅπως τελειώσῃ ἓνα κοντόν, τὸν ὁποῖον κτεσκεύαζεν ὁ ἴδιος, ὅτε ἡ Αἰκατερίνα τὸν ἀνεχαίτισε.

— "Ε! καὶ τί ἄλλο ἔχομεν; εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Μὴν τελευταίαν λέξιν, βασιλεῦ. Ἐλθμονήσαμεν τὴν λέξιν ταύτην καὶ ὅμως εἶναι σπουδαιοτάτη. Ποίαν ἡμέραν θὰ ὀρίσωμεν διὰ τὴν δημοσίαν συνεδρίασιν;

— Ἀ! εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἀνακαθίσας. Ἀς ὀμιλήσωμεν, μῆτέρ μου. Πότε ἐπιθυμεῖτε;

— Ἐπίστευσα, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, ὅτι εἴχετε λόγον τινὰ διὰ νὰ σιωπήσετε.

— Ὅχι, μῆτέρ μου. Καὶ διατί;

— Διότι δὲν θὰ ἦτο καλόν, νομίζω, νὰ ἰδῶσιν οἱ Πολωνοὶ ὅτι σπεύδομεν.

— Ἀπεναντίας, μῆτέρ μου, ἐκεῖνοι σπεύδουσιν, ἐλθόντες κατεσπευσμένως ἐκ Βαρσοβίας. Λοιπὸν: τιμὴν ἀντὶ τιμῆς, εὐγένειαν ἀντὶ εὐγενείας.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δύναται νὰ ἔχῃ δίκαιον ὑπὸ τινὰ ἔποψιν, καθὼς ὑπὸ ἄλλην δύναται νὰ μὴ ἔχω καὶ ἐγὼ ἀδικον, Λοιπὸν, ἡ γνώμη σας εἶναι ὅτι πρέπει νὰ ἐπισπευσθῇ ἡ δημοσία συνεδρίασις;

— Ναί, μῆτέρ μου. Μὴ κατὰ τύχην δὲν εἶναι καὶ ἡ ἰδική σας;

— Δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι δὲν ἔχω ἄλλην γνώμην ἢ τὴν δυναμένην νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν δόξιν σας. Ὡς ἐκ τούτου φοβοῦμαι, μὴ σὰς κατηγορήσωσιν ὅτι σπεύδετε ν' ἀπαλλαχθῆτε τοῦ βάρους, ὅπερ ὁ ἀδελφός σας ἐπιβάλλει εἰς τὸν οἶκον τῆς Γαλλίας.

— Μῆτέρ μου, εἶπεν ὁ Κάρολος, προτίθεμαι νὰ προικίσω τόσῳ καλῶς τὸν ἀδελφόν μου ἀναχωροῦντα, ὥστε οὐδεὶς θὰ τολμήσῃ νὰ διακονηθῇ κἄν ὅ,τι φοβεῖσθε.

— Ἀφοῦ ἔχει οὕτως, ὑποχωρῶ. Ἀλλὰ δὲν νομίζετε ὅτι ὅπως δεχθῶμεν τοὺς πολεμικοὺς ἐκείνους ἄνδρας καταλλήλως καὶ ὅπως ἐπιβάλλωμεν αὐτοῖς θὰ ἦτο καλόν νὰ παραταχθῇ ἀρκετὸς στρατός;

— Προεῖδον τὴν περίστασιν ταύτην, καὶ παρεσκευάσθην. Ἐχω δὲ εἰκοσακισχιλίους ἄνδρας ἐτοιμοὺς νὰ παραταξῶ.

— Τότε, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, ἐν μόνον σὰς λείπει.

— Ποῖόν;

— Τὰ χρήματα.

— Ἀπατάσθε, δέσποινα. Ἐχω ἐν ἐκατομμύριον τετρακοσίας χιλιάδας σκούδων ἐν Βαστίλλῃ. Ἐν τῶν ἰδιαιτέρων μου οἰκονομῶν ἔλαβα ἐσχάτως ἑκατοσίας χιλιάδας σκούδων, τὰ ὁποῖα ἐκρύψα εἰς τὰ ὑπόγειά τοῦ Λούβρου. Καὶ ἐν περιπτώσει

ἀνάγκης, ὁ Ναντουλλιὲς ἔχει εἰς τὴν διαθήσιν μου ἑτέρας τριακοσίας χιλιάδας σκούδων.

Ἡ Αἰκατερίνα ἔφριξεν. Ἐγνώριζε τὸν Κάρολον βίαιον, οὐχὶ ὅμως καὶ προνοητικόν.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, εἶπεν, οὐδὲν παρέλειψε. Ἄν δὲ οἱ ῥάπται, αἱ κεντήτριαι καὶ οἱ κοσμηματοῦργοι σπεύσωσιν, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θὰ ἦναι εἰς θέσιν νὰ δεχθῇ ἐπισήμως τοὺς πρεσβευτὰς πρὸ τῶν ἑβδομαδῶν.

— Ἐξ ἑβδομαδῶν! ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος. ὦ! μῆτέρ μου! οἱ ῥάπται, αἱ κεντήτριαι καὶ οἱ κοσμηματοῦργοι ἐργάζονται ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐγνώσθη ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὥστε ἐντὸς τριῶν ἢ τεσσάρων τὸ πολὺ ἡμερῶν ὅλα θὰ ἦναι ἐτοιμα.

— ὦ! ἐψιθύρισε ἡ Αἰκατερίνα. Σπεύδετε, υἱέ μου, περισσώτερον ἢ ὅσον ἐνόμιζα.

— Τιμὴν ἀντὶ τιμῆς! σὰς τὸ εἶπον.

— Ἔστω. Λοιπὸν ἡ εἰς τὸν οἶκον τῆς Γαλλίας γινομένη αὕτη τιμὴ σὰς κολακεύει;

— Βεβαίως.

— Καὶ ἐπιθυμεῖτε νὰ ἰδῆτε ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Πολωνίας ἓνα τῶν τῆς Γαλλίας υἱῶν;

— Ἀναμφιβόλως.

— Τότε τὸ πρᾶγμα καὶ ὅχι ὁ ἄνθρωπος σὰς ἐνδιαφέρει. Οἷος δὴποτε δὲ καὶ ἂν ἦναι ὁ μέλλων νὰ βασιλεύσῃ ἐκεῖ κάτω...

— Ὅχι, μῆτέρ μου. Ἀς μείνωμεν ὅπου εἴμεθα. Οἱ Πολωνοὶ ἔκαμαν καλὴν ἐκλογὴν. Εἶναι ἔθνος μάχιμον καὶ γενναῖον. Καὶ ποῖον θέλετε νὰ τοῖς στείλω; τὸν Ἀλανσὼν; Ὁ ἔφρουγεν εἰς τὴν πρώτην μάχην. Ἐνθ' ὁ Ἀνζιού εἶναι ἥρωας, πάντοτε ἐμπρός, μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα. Ὁ δὲ τὸν ἀνευφημοῦν καθ' ἐκάστην: Ζήτω ὁ βασιλεὺς! Ζήτω ὁ νικητής! Ὁ δὲ τιμᾷ τὴν Γαλλίαν καὶ τὸν οἶκον τῶν Βαλοῦ... Ἴσως φονευθῇ...

Ἡ Αἰκατερίνα ἐρρίγησε.

— Εἰπέτε, ὅτι θέλετε νὰ ἀπομακρύνετε τὸν Ἑρρίκον τοῦ Ἀνζιού, ὅτι δὲν ἀγαπᾷτε τὸν ἀδελφόν σας!

— Ἀ! εἶπεν ὁ Κάρολος γελῶν τὸν νευρικὸν αὐτοῦ γέλωτα. Τὸ ἐμαντεύσατε. Ἀλλὰ καὶ διατί θὰ ἀγαπᾷ τὸν ἀδελφόν μου; Μὴ αὐτὸς μὲ ἀγαπᾷ; Ἡ μὴ σεῖς μὲ ἀγαπᾷτε; Μὴ, πλὴν τῶν κυνῶν μου, τῆς Μαρίας Τουσσαι καὶ τῆς τροφῆς μου, μὲ ἠγάπησέ ποτε ἄλλος τις; Ὅχι, δὲν ἀγαπᾷ τὸν ἀδελφόν μου. Μόνον ἐμὲ αὐτὸν ἀγαπᾷ. Ἐννοεῖτε; Δὲν ἐμποδίζω δὲ τὸν ἀδελφόν μου νὰ κάμῃ ὡς ἐγώ.

— Βασιλεῦ! εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα ἐρεθιζομένη, ἀφοῦ μοι ἀπεκαλύψατε τὴν καρδίαν σας, δέον νὰ σὰς ἀποκαλύψω καὶ ἐγὼ τὴν ἰδικήν μου. Ἐνεργεῖτε ὡς βασιλεὺς ἀσθενής, ὡς μονάρχης κακῶς σκεπτόμενος. Ἀπομακρύνετε τὸν δεύτερον ἀδελφόν σας, τὸ φυσικὸν ὑποστήριγμα τοῦ θρόνου, καὶ ὅστις εἶναι ἄξιός νὰ σὰς διαδεχθῇ ἂν ποτε σὰς ἐπῆρχετο δυστύχημα, καὶ ἀφίνετε τὸ στέμμα εἰς τὴν διάκρυσιν τοῦ τυχεύοντος, διότι, ὡς εἴπετε, ὁ Ἀλανσὼν εἶναι νέος, ἀνίκανος, ἀσθενής, πλὴν ὁ ἀσθενής

δειλός! Καὶ ὅπισθεν αὐτοῦ ὀρθοῦται ὁ Βεαρνός, μὲ ἐννοεῖτε;

— "Ε! καὶ τί μὲ μέλει τί θὰ συμβῇ, ἀφοῦ ἐγὼ ἀποθάνω; Λέγετε ὅτι ὁ Βεαρνός ὀρθοῦται ὅπισθεν τοῦ ἀδελφοῦ μου... τόσῳ τὸ καλλίτερον! Ἐλεγον ὅτι οὐδένα ἀγαπᾷ... Ψεύματα... Ἀγαπᾷ τὸν Ἑρρικέττον. Ἐχει τὸ ἦθος εἰλικρινές, τὴν χεῖρα θερμὴν, ἐνθ' πάντες οἱ ἄλλοι, οἱ περὶ ἐμέ, ἔχουσι τὸ βλέμμα πονηρόν, τὴν χεῖρα ψυχράν. Εἶναι ἀνίκανος νὰ μὲ προδώσῃ. Τὸ ὁμνῶ. Ἀλλως τε, ὀφείλω αὐτῷ καὶ τινὰ ἀμοιβήν, διότι ἐδηλητηρίασαν τὴν μητέρα τοῦ ἀνθρώπου τῆς οἰκογενείας μου, ὡς ἤκουσα νὰ λέγωσιν. Τώρα, εἴμαι ὑγιής. Ἄν ὅμως ἀσθενήσω, θὰ τὸν προσκαλέσω καὶ δὲν θὰ θελήσω νὰ μὲ ἀφίσῃ οὐδὲ στιγμὴν, καὶ μόνον ἀπὸ τῶν χειρῶν του θὰ λαμβάνω τὴν τροφήν μου. Ὅταν δὲ ἰδῶ προσεγγίζοντα τὸν θάνατον, θὰ τὴν κάμω βασιλέα τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ναβάρρας... Καί, εἰς τὴν πίστιν μου, ἀντὶ νὰ γελᾷ, εἰς τὸν θάνατόν μου, ὡς θὰ ἔκαμναν οἱ ἀδελφοί μου, θὰ κλαίῃ, ἢ τοῦλάχιστον θὰ προσποιῇται ὅτι κλαίῃ.

[Ἐπταί συνείχεια].

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΑΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνείχεια ἔδε προηγουμένου φύλλον).

Ἐνθ' τὸ χαρέμιον τοῦ Σείχ-οὐλ-Ἰσλάμ καὶ τὸ τῆς Φατμάς ἐπέστρεφον εἰς τὴν Προῦσιν φωτίζοντα τὴν ὁδόν, ὁ Ἀβδοῦλ-Μετζίτ, τὴν προτεραίαν τῆς ἀναχωρήσεώς του ἠθέλησε νὰ κάμῃ μόνος τελευταῖον περίπατον. Εἶχεν ἀναχωρήσει ἄνευ συνοδίας, ἱππεύων τυχαίως καὶ περιπατῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς μεταξύ ἐλαιοδένδρων καὶ φρακτῶν ἐκ μωρεῶν.

Τρέχων, ὅτε μὲν ἀπὸ ῥυτῆρος, ὅτε δὲ ἀναχαιτίζων τὸ βᾶδισμα τοῦ ἵππου του, κατεχόμενος ὑπὸ τῆς βαρυθύμου καὶ ἀθεραπεύτου ἐκείνης νοσταλγίας, ἣν οἱ Ἀγγλοὶ καλοῦσι *spleen* (Spleen) οἱ δὲ Τοῦρκοι *μεράκ*, ἣτις ἐστὶ νόσος ἀνηλεής, πάντοτε πηγάζουσα ἐκ τῆς καρδίας, ἣν ἐπὶ τέλους συντρίβει!... Ὁ σουλτάνος λοιπὸν ἀνέβαινε βραδέως τὴν ἀνωφερῆ ὁδόν, σκοτεινὴν καὶ ἔρημον, ὅτε αἰφνης παρετήρησε φῶτα ἐπὶ τῆς κορυφῆς λόφου, ὁμαδὰ γυναικῶν, καὶ ἤκουσε τὸν ἦχον μελωδικῶν ᾠσμάτων.

Φύσει δυσπρόσιτος καὶ μὴ θέλων ποσὺς νὰ γνωρισθῇ, ὁ Ἀβδοῦλ-Μετζίτ εἰσῆλθεν εἰς τι δάσος μικρῶν ἐλαιοδένδρων, πεφυτευμένον παρὰ τὴν ὁδόν.

Οὕτω κεκρυμμένος, περιέμενεν ἕνα ὁ εὐθυμὸς ὁμιλος διαβῆ, καὶ τότε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν περίπατόν του.

— Ὑπὸ τὸ φῶς τῶν πυρσῶν, οὓς ἔφερον οἱ εὐνοῦχοι, εἶδε προκλίνων τρεῖς μαγευτικὰς νεανίδας, αἵτινες διέβαινον ᾄδουσαι...

Ἡ καρδία τοῦ σουλτάνου ἐσκήρτησεν ὅτε ἀνεγνώρισε μίαν ἐξ αὐτῶν... Ἦτο ἡ Γκιουλ-Χανούμ... θελκτικωτάτη ἐν τῇ μαγευτικῇ αὐτῆς λευκῇ ἐσθῇτι, μετὰ τοῦ ἐν φυσικῶν ἀνθῶν στολισμοῦ τῆς περὶ